

Bilag 29.

LANDSFORENINGEN FOR BEDRE HØRELSE

København, den 5. december 1967.

Landsforeningen for Bedre Hørelse (LBH), der er en forening af og for hørehæmmede, d. v. s. tunghøre og døvblevne, til varetagelse af denne handicapgruppes forhold i videste forstand, har nedsat et særligt udvalg med henblik på det forelagte forslag til en ny lov om fritidsundervisning m. v. Udvalget består af landsformanden, landsretssagfører Henry Pedersen, Herning, forstander Sv. Vognsen, Fredericia, forstander Poulsen-Vad, København, pastor Johs. Magelund, København, samt folketingsmand Jens Bladt, der er medlem af L.B.H.s hovedbestyrelse.

Vi henviser i øvrigt til den af dette udvalg foretagne henvendelse af 28. oktober 1966, der er gengivet i folketingsudvalgets beretning side 57-59.

Vi gør folketingsudvalget opmærksom på, at der i aftenskoleudvalget, hvis betænkning har været grundlag for undervisningsministeriets lovforslag, *ikke var nogen repræsentant for en eneste handicapgruppe* (jfr. dog Skov Jørgensens udtalelse i betænkningen side 148).

For vort vedkommende, altså de hørehæmmede, drejer det sig om forslaget §§ 50-52, jfr. bemærkningerne til § 50; beretningens spørgsmål 51-54, specielt svaret på spørgsmål 54.

På grundlag af betænkningen fra aftenskoleudvalget må undervisningsministeriet være gået ud fra, at man under aftenskoleloven kan etablere „specialundervisning“, der tager direkte sigte på at afhjælpe det pågældende handicap, jfr. svar på spørgsmål 51, nr. 1.

Vi bemærker hertil, at vi ikke kan udtale os om, hvorvidt dette er muligt for andre handicapgrupper end vor, men det er efter vor opfattelse ikke muligt for de høre-

hæmmedes vedkommende, hvor specialundervisningen først og fremmest omfatter a) høretræning, b) mundaflæsning og c) talekorrektion.

Dette er der fuldstændig enighed om mellem den hørepædagogiske sagkundskab og Landsforeningen for Bedre Hørelse.

Hvis det foreliggende forslag til lov gennemføres i den foreliggende skikkelse, vil det for vor handicapgruppe være en afgjort fejl og betyder et alvorligt tilbageskridt, idet forholdet er det, at revalidering af de hørehæmmede er en *enhed*, hvorfor en henlæggelse under fritidsundervisningen ville betyde en løsrivelse fra de øvrige led i revalideringsteamet.

Derfor bør specialundervisningen for vort vedkommende fortsat høre under *socialministeriet* og ikke medtages under denne lov om fritidsundervisning, men udgå med en bemærkning om, at sådan specialundervisning er undtaget fra denne lov.

Vi uddyber og supplerer i øvrigt i det følgende de i vor henvendelse af 28. oktober 1966 anførte synspunkter og argumenter, idet vi herom nærmere anfører følgende:

Bestræbelserne for at revalidere de voksne hørehandicappede optimalt, så de efter den givne hjælp kan leve med deres reducerede, men trods al støtte varige handicap i det normalthørende samfund, fungerer i det og integreres i det, hviler på et team-work mellem forskellige instanser under høreforsorgen og udgør en *enhed*.

Adgangen til den omfattende hjælp, der tilbydes, åbnes normalt ved en undersøgelse på hørecentral eller høreklinik, hvor tildeling af høreapparat finder sted. Herefter træder et automatisk henvisningssystem i funktion for samtlige undersøgte med tilbud om efterbehandling og vidtgående service efter behov